

Concurs de admitere în magistratură
2024-2025

PROCES-VERBAL
de motivare a contestațiilor la barem pentru disciplina
Drept civil și drept procesual civil

17 octombrie 2024

Întocmit de Subcomisia de soluționare a contestațiilor - Drept civil și drept procesual civil, cu privire la contestațiile la baremul de notare și evaluare, formulate de candidații menționați în anexa atașată la prezentul, în temeiul art. 20 din Regulamentul privind concursul de admitere în magistratură, referitoare la baremul stabilit pentru testul-grilă de verificare a cunoștințelor juridice la materia Drept civil și drept procesual civil.

Au fost formulate contestații astfel:

I. La Drept civil au fost formulate 10 contestații de către 8 candidați, cu privire la 6 întrebări:

- Întrebarea nr. 1 de la G1, corespondența: G1:1, G2:14, G3:7, G4:21, contestată de către un număr de: 3 candidați

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta B de răspuns a întrebării - "Sub sancțiunea nulității relative nu pot cumpăra drepturi litigioase părinții pentru bunurile persoanei pe care o reprezintă" - este corectă.

Potrivit art. 1.654 alin. (1) lit. b) C. civ., sunt incapabili de a cumpăra, direct sau prin persoane interpuze, chiar și prin licitație publică, părinții (...), pentru bunurile persoanelor pe care le reprezintă.

Alin. (2) al aceluiași articol prevede că încălcarea interdicției prevăzute la alin. (1) lit. b) se sancționează cu nulitatea relativă.

În conformitate cu art. 1.653 alin. (3) C. civ., dreptul este litigios dacă există proces început și neterminat cu privire la existența sau întinderea sa.

Art. 1.654 alin. (1) lit. b) C. civ. nu introduce vreo distincție în privința caracterului litigios sau nu al drepturilor asupra bunurilor persoanelor reprezentate de părinți, incapacitatea de a cumpăra a părinților în privința acestor bunuri existând independent dacă drepturile respective sunt litigioase sau nu.

Incapacitatea de a cumpăra drepturi litigioase nu privește exclusiv judecătorii, procurorii, grefierii, executorii, avocații, notarii publici, consilierii juridici și practicienii în insolvență, categorii indicate expres în cuprinsul art. 1.653 C. civ., ci și pe acele persoane care au o incapacitate de a cumpăra anumite bunuri.

Art. 1.653 alin. (1) C. civ. reglementează incapacitatea de a cumpăra drepturi litigioase a judecătorilor, procurorilor, grefierilor, executorilor, avocaților, notarilor publici, consilierilor juridici și practicienilor în insolvență, fără a distinge, cu excepția cazurilor prevăzute de alin. (2) al aceluiași articol, în funcție de categoria bunurilor asupra cărora poartă drepturile litigioase. Dacă drepturile respective nu ar avea caracter litigios, persoanele enumerate în cuprinsul art. 1.653 alin. (1) C. civ. ar avea capacitatea de a le cumpăra.

În schimb, dată fiind reglementarea art. 1.654 alin. (1) lit. b) C. civ., părinții nu au capacitatea de a cumpăra bunurile persoanelor pe care le reprezintă, caracterul litigios sau nu al drepturilor asupra bunurilor respective fiind indiferent.

Potrivit art. 1.650 alin. (1) C. civ., vânzarea este contractul prin care vânzătorul transmite sau, după caz, se obligă să transmită cumpărătorului *proprietatea* unui bun în schimbul unui preț pe care cumpărătorul se obligă să îl plătească.

Alin. (2) al aceluiași articol prevede că poate fi, de asemenea, transmis prin vânzare un *dezmembrământ al dreptului de proprietate* sau *orice alt drept*.

Prin urmare, raportat la noțiunea contractului de vânzare reglementată de art. 1.650 C. civ., ceea ce se transmite prin intermediul contractului de vânzare este dreptul asupra unui bun. Ca atare, distincția operată de către unul dintre candidați între art. 1.653 alin. (1) C. civ. și art. 1.654 alin. (1) lit. b) din același act normativ ca fiind privitoare la drepturi și, respectiv, bunuri, nu are fundament legal.

Varianta C de răspuns a întrebării, apreciată ca fiind corectă de către unul dintre candidați - "Sub sancțiunea nulității relative nu pot cumpăra drepturi litigioase mandatarii pentru bunurile pe care sunt însărcinați să le vândă, chiar dacă au fost împuterniciți în mod expres în acest sens" - este incorectă.

Potrivit art. 1.654 alin. (1) lit. c) C. civ., sunt incapabili de a cumpăra, direct sau prin persoane interpuse, chiar și prin licitație publică, mandatarii, pentru bunurile pe care sunt însărcinați să le vândă; excepția prevăzută la art. 1.304 alin. (1) rămâne aplicabilă.

Alin. (2) al aceluiași articol prevede că încălcarea interdicției prevăzute la alin. (1) lit. a) se sancționează cu nulitatea relativă.

În conformitate cu art. 1.304 alin. (1) C. civ., contractul încheiat de reprezentant cu sine însuși, în nume propriu, este anulabil numai la cererea reprezentatului, *cu excepția cazului* în care reprezentantul a fost împuternicit în mod expres în acest sens sau cuprinsul contractului a fost determinat în asemenea mod încât să excludă posibilitatea unui conflict de interes.

Astfel, varianta C de răspuns a întrebării este incorectă, întrucât include în domeniul de aplicare a sancțiunii nulității relative a contractului de vânzare și ipoteza de excepție reglementată de art. 1.304 alin. (1) C. civ. referitoare la existența unei împuterniciri exprese a reprezentantului în sensul contractării, în condițiile în care art. 1.654 alin. (1) lit. c) C. civ. prevede faptul că această excepție rămâne aplicabilă, cu alte cuvinte că, în acest caz, contractul de vânzare nu este lovit de nulitate.

- **întrebarea nr. 5 de la G1, corespondența: G1:5, G2:19, G3:12, G4:25, contestată de către un număr de: 2 candidați**

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta B de răspuns a întrebării - "Clauza de inalienabilitate este subînțeleasă în antecontracte având ca obiect transmiterea în viitor, prin încheierea de contracte, a dreptului de proprietate asupra unui bun mobil sau imobil, după caz, dacă prin lege nu se prevede altfel" - este corectă.

În conformitate cu art. 627 alin. (4) C. civ., clauza de inalienabilitate este subînțeleasă în convențiile din care se naște obligația de a transmite în viitor proprietatea către o persoană determinată sau determinabilă.

Potrivit art. 60¹ din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, publicată în M. Of. nr. 409 din 10 iunie 2011, text legal cuprins în tematica pentru susținerea concursului de admitere la Institutul Național al Magistraturii 2024-2025, în categoria convențiilor prevăzute de art. 627 alin. (4) din Codul civil, din care se naște obligația de a transmite în viitor proprietatea către o persoană determinată ori determinabilă, intră și antecontractele având ca obiect transmiterea în viitor,

prin încheierea de contracte, a dreptului de proprietate asupra unui bun mobil sau imobil, după caz, dacă prin lege nu se prevede altfel.

Prin urmare, varianta B de răspuns a întrebării reproduce întocmai conținutul art. 60¹ din Legea nr. 71/2011, text legal instituit de lege în aplicarea art. 627 alin. (4) C. civ.

- **întrebarea nr. 16 de la G1, corespondența: G1:16, G2:12, G3:1, G4:11, contestată de către un număr de: 1 candidat**

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Varianta C de răspuns a întrebării, apreciată ca fiind corectă de către candidat - "Potrivit Constituției României, bunurile proprietate publică pot aparține statului, unităților administrativ-teritoriale, regiilor autonome ori instituțiilor publice" - este incorectă.

În primul rând, întrebarea privește reglementarea existentă în Constituția României [enunțul introductiv al întrebării este "Potrivit Constituției României"]. Astfel, art. 136 alin. (2) din Constituția României prevede că proprietatea publică este garantată și ocrotită prin lege și aparține *statului sau unităților administrativ-teritoriale*.

În al doilea rând, textele legale invocate de către candidat în susținerea contestației sale, și anume alin. (4) și (5) ale art. 296 din O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul administrativ, publicată în M. Of. nr. 555 din 5 iulie 2019, nu sunt cuprinse în tematica pentru susținerea concursului de admitere la Institutul Național al Magistraturii 2024-2025 și, oricum, nu contravin legii fundamentale.

- **întrebarea nr. 19 de la G1, corespondența: G1:19, G2:1, G3:11, G4:5, contestată de către un număr de: 1 candidat**

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Varianta B de răspuns a întrebării - "Dreptul de suprafață se poate înscrie pe baza renunțării proprietarului terenului la dreptul de a invoca accesiunea, în favoarea constructorului, în situația în care s-a construit pe terenul altuia" - este corectă.

Potrivit art. 693 alin. (4) teza I C. civ., în situația în care s-a construit pe terenul altuia, suprafața se poate înscrie pe baza renunțării proprietarului terenului la dreptul de a invoca accesiunea, în favoarea constructorului.

Varianta B de răspuns a întrebării reproduce conținutul art. 693 alin. (4) teza I C. civ., cu singura modificare că sintagma "în situația în care s-a construit pe terenul altuia" este poziționată la sfârșitul frazei, iar nu la începutul său. Acest aspect nu schimbă înțelesul textului legal și nici ipoteza avută în vedere de acesta, respectiv aceea că o persoană (constructor) a construit pe terenul altuia (proprietar al terenului).

Varianta A de răspuns a întrebării, apreciată ca fiind corectă de către candidat - "Dreptul de suprafață se poate constitui pe o durată de cel mult 99 de ani, iar termenul nu poate fi reînnnoit" - este incorectă.

Potrivit art. 694 C. civ., dreptul de suprafață se poate constitui pe o durată de cel mult 99 de ani; la împlinirea termenului, dreptul de suprafață poate fi reînnnoit.

Varianta A de răspuns a întrebării este incorectă, întrucât prevede că dreptul de suprafață nu poate fi reînnnoit. Răspunzând argumentului invocat în cuprinsul contestației, reînnnoirea nu poate opera decât la împlinirea unui termen, iar nu anterior; acest termen nu este echivalent cu "modificarea".

- **întrebarea nr. 21 de la G1, corespondența: G1:21, G2:20, G3:24, G4:10, contestată de către un**

număr de: 1 candidat

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Varianta C de răspuns a întrebării, apreciată ca fiind corectă de către candidat - "Contractul se încheie în momentul în care ofertantul ia cunoștință de acceptarea ofertei" - este incorectă.

Potrivit art. 1.186 alin. (1) C. civ., contractul se încheie în momentul și în locul în care acceptarea ajunge la ofertant, chiar dacă acesta nu ia cunoștință de ea din motive care nu îi sunt imputabile.

Prin urmare, varianta C de răspuns a întrebării este incorectă, întrucât condiționează momentul încheierii contractului de luarea la cunoștință de către ofertant de acceptarea ofertei, în condițiile în care art. 1.186 alin. (1) C. civ. prevede că o atare luare la cunoștință este indiferentă sub aspectul analizat.

Varianta A de răspuns a întrebării - "Contractul se încheie în momentul în care acceptarea ajunge la ofertant, chiar dacă acesta nu ia cunoștință de ea din motive care nu îi sunt imputabile" - este corectă, reproducând conținutul art. 1.186 alin. (1) C. civ.

Împrejurarea că această variantă de răspuns nu face referire și la locul încheierii contractului nu îi schimbă caracterul său corect. De asemenea, raportat la argumentele invocate în susținerea contestației, întrebarea nu privește formarea contractului de donație, ci formarea contractului în general.

- **întrebarea nr. 22 de la G1, corespondența: G1:22, G2:24, G3:8, G4:4, contestată de către un număr de: 2 candidați**

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta A de răspuns a întrebării, apreciată ca fiind corectă de către unul dintre candidați - "În materia cauzelor exoneratoare de răspundere, următoarea afirmație este falsă: dacă, potrivit legii, debitorul este exonerat de răspundere contractuală pentru un caz fortuit, el este, de asemenea, exonerat și în caz de forță majoră" - este incorectă.

Potrivit art. 1.531 alin. (4) C. civ., dacă, potrivit legii, debitorul este exonerat de răspundere contractuală pentru un caz fortuit, el este, de asemenea, exonerat și în caz de forță majoră.

Prin urmare, varianta A de răspuns a întrebării conține o afirmație adevărată, întemeiată pe art. 1.531 alin. (4) C. civ., considerent pentru care o atare variантă este incorectă, enunțul întrebării privind afirmațiile false. Varianta A de răspuns a întrebării nu a avut în vedere art. 1.531 alin. (1) C. civ., astfel cum, în mod neîntemeiat, se indică în cuprinsul uneia dintre contestații.

Varianta C de răspuns a întrebării - "În materia cauzelor exoneratoare de răspundere, următoarea afirmație este falsă: fapta terțului înlătură răspunderea chiar dacă nu are caracteristicile forței majore, ci doar pe cele ale cazului fortuit" - este corectă.

Potrivit art. 1.352 C. civ., fapta victimei înseși și fapta terțului înlătură răspunderea chiar dacă nu au caracteristicile forței majore, ci doar pe cele ale cazului fortuit, însă numai în cazurile în care, potrivit legii sau convenției părților, cazul fortuit este exonerator de răspundere.

Această variantă de răspuns a întrebării conține o afirmație falsă, întrucât nu este completă raportat la art. 1.352 C. civ. [lipsește sintagma "însă numai în cazurile în care, potrivit legii sau convenției părților, cazul fortuit este exonerator de răspundere"], considerent pentru care o atare variантă este corectă, enunțul întrebării privind afirmațiile false.

- II. La Drept procesual civil au fost formulate 13 contestații de către 10 candidați, cu privire la 9 întrebări:**

- Întrebarea nr. 26 de la G1, corespondență: G1:26, G2:36, G3:30, G4:29, contestată de către un număr de: 1 candidat

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Varianta A de răspuns a întrebării, apreciată ca fiind corectă de către candidat - "Sunt supuse recursului hotărârile date în apel doar când legea o prevede expres" - este incorectă.

Potrivit art. 483 alin. (1) C. proc. civ., *hotărârile date în apel*, cele date, potrivit legii, fără drept de apel, precum și *alte hotărâri în cazurile expres prevăzute de lege* sunt supuse recursului.

Prin urmare, regula în privința hotărârilor date în apel este că acestea sunt supuse recursului, nefiind necesar ca legea să prevadă, în fiecare caz în parte, o atare posibilitate.

Varianta A de răspuns a întrebării este incorectă, întrucât introduce limitarea "doar când legea o prevede expres", aceasta nefiind aplicabilă atacării cu recurs a hotărârilor date în apel, ci a "alor hotărâri". Mențiunea "în cazurile expres prevăzute de lege" din cuprinsul art. 483 alin. (1) C. proc. civ. nu se referă la toate cele trei tipuri de hotărâri, cum, în mod neîntemeiat, se susține în contestație, ci exclusiv la ultima categorie de hotărâri.

Art. 457 alin. (1) C. proc. civ., invocat în susținerea contestației, are în vedere principiul legalității căii de atac, respectiv atacarea unei hotărâri judecătorești numai în condițiile legii, nefiind un text legal relevant în rezolvarea întrebării.

Art. 466 alin. (1) C. proc. civ., de asemenea invocat în susținerea contestației, privește regula atacării cu apel a hotărârilor pronunțate în primă instanță, nefiind nici acesta un text legal relevant în rezolvarea întrebării.

- Întrebarea nr. 27 de la G1, corespondență: G1:27, G2:40, G3:44, G4:37, contestată de către un număr de: 2 candidați

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Varianta A de răspuns a întrebării, apreciată ca fiind corectă de către unul dintre candidați - "Revizuirea pentru hotărâri potrivnice se îndreaptă la instanța mai mare în grad față de instanța care a dat hotărârea a cărei revizuire se cere" - este incorectă.

Potrivit art. 510 alin. (2) C. civ., în cazul dispozițiilor art. 509 alin. (1) pct. 8 [motivul de revizuire privitor la hotărârile potrivnice], cererea de revizuire se va îndrepta la instanța mai mare în grad față de instanța care a dat prima hotărâre; dacă una dintre instanțele de recurs la care se referă aceste dispoziții este Înalta Curte de Casație și Justiție, cererea de revizuire se va judeca de această instanță.

Așadar, varianta A de răspuns este incorectă, întrucât instanța competentă să judece revizuirea neîntemeiată pe motivul reglementat de art. 509 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ., ca regulă, este instanța mai mare în grad față de instanța care a dat prima hotărâre, iar nu instanța mai mare în grad față de instanța care a dat hotărârea a cărei revizuire se cere.

Varianta C de răspuns a întrebării, apreciată ca fiind corectă de către unul dintre candidați - "Revizuirea pentru hotărâri potrivnice presupune ca prin cele două hotărâri să se fi soluționat fondul cauzei" - este incorectă.

Potrivit art. 430 alin. (1) C. proc. civ., hotărârea judecătorească ce soluționează, în tot sau în parte, fondul procesului sau *statuează asupra unei excepții procesuale ori asupra oricărui alt incident* are, de la pronunțare, autoritate de lucru judecat cu privire la chestiunea tranșată.

Alin. (2) al aceluiași articol prevede că autoritatea de lucru judecat privește dispozitivul, precum și considerențele pe care acesta se sprijină, inclusiv cele prin care s-a rezolvat o chestiune litigioasă.

Motivul de revizuire privind hotărârile potrivnice este reglementat de art. 509 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ. și privește existența unor hotărâri definitive potrivnice, date de instanțe de același grad sau de grade diferite, care încalcă *autoritatea de lucru judecat a primei hotărâri*.

Din coroborarea dispozițiilor legale menționate mai sus rezultă că revizuirea pentru hotărâri potrivnice nu presupune, cu necesitate, ca prin cele două hotărâri să se fi soluționat fondul cauzei, existând posibilitatea ca, prin intermediul acestora, instanța să fi statuat asupra unei excepții procesuale ori asupra oricărui alt incident, iar aceste hotărâri judecătoresc să aibă autoritate de lucru judecat și, totodată, caracter potrivnic.

De asemenea, potrivit art. 509 alin. (2) C. proc. civ., pentru motivele de revizuire prevăzute la alin. (1) pct. 3, dar numai în ipoteza judecătorului, pct. 4, pct. 7-11 sunt supuse revizuirii și hotărârile care nu evocă fondul.

- **întrebarea nr. 30 de la G1, corespondența: G1:30, G2:44, G3:38, G4:36, contestată de către un număr de: 3 candidați**

Contestațiile au fost respinse ca neîn temeiate.

Varianta C de răspuns a întrebării, apreciată ca fiind corectă de către candidați - "Nulitatea absolută a actului de procedură constând în cererea de chemare în judecată intervine în cazul neparcurgerii procedurii prealabile, atunci când aceasta este reglementată prin norme de ordine publică" - este incorectă.

Sancțiunea procedurală care intervine în ipoteza neîndeplinirii procedurii prealabile sesizării instanței cu soluționarea unei cereri de chemare în judecată, indiferent de caracterul de ordine publică sau privată a normelor juridice care reglementează o atare procedură, este respingerea cererii respective ca inadmisibilă.

Cu titlu de exemplu, potrivit art. 1.017 alin. (2) C. proc. civ., la cerere [cererea privind emiterea ordonanței de plată – n.n.] se anexează înscrisurile ce atestă quantumul sumei datorate și orice alte înscrisuri doveditoare ale acesteia; dovada comunicării somației prevăzute la art. 1.015 alin. (1) [procedură prealabilă în materia ordonanței de plată – n.n.] se va atașa cererii sub sancțiunea respingerii acesteia *ca inadmisibilă*.

Art. 193 alin. (3) C. proc. civ., invocat în susținerea contestațiilor, nu prevede sancțiunea nulității cererii de chemare în judecată având ca obiect dezbaterea procedurii succesorale în ipoteza nerespectării procedurii prealabile constând în depunerea la dosar a încheierii emise de notarul public cu privire la verificarea evidențelor succesorale prevăzute de Codul civil.

Varianta B de răspuns a întrebării - "Nulitatea absolută a actului de procedură este incidentă în cazul cererii insuficient timbrate" - este corectă.

Potrivit art. 197 teza a II-a C. proc. civ., netimbrarea sau timbrarea insuficientă atrage anularea cererii de chemare în judecată, în condițiile legii.

În conformitate cu art. 174 alin. (2) C. proc. civ., nulitatea este absolută atunci când cerința nerespectată este instituită printr-o normă care ocrotește un interes public.

Nulitatea cererii decurgând din netimbrarea sau insuficiența timbrare a acesteia constituie o nulitate absolută, întrucât normele juridice referitoare la stabilirea taxei judiciare de timbru aferente unei cereri ocrotesc un interes general. Caracterul de norme juridice de ordine publică a dispozițiilor menționate anterior decurge din faptul că taxa judiciară de timbru reprezintă "costul" serviciului judiciar, sumele provenite din taxele judiciare de timbru constituind venit la bugetul local, potrivit art. 494 alin. (10) lit. b)

din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în M. Of. nr. 688 din 10 septembrie 2015, și art. 40 din O.U.G. nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, publicată în M. Of. nr. 392 din 29 iunie 2013.

Împrejurarea că nelegala timbrare a cererii de chemare în judecată poate fi remediată în etapa regularizării cererii nu înseamnă că normele juridice referitoare la stabilirea taxei judiciare de timbru nu ocrotesc un interes public.

- Întrebarea nr. 31 de la G1, corespondența: G1:31, G2:29, G3:31, G4:47, contestată de către un număr de: 1 candidat

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Varianta B de răspuns a întrebării, apreciată ca fiind corectă de către candidat - "Termenul pentru înmânarea citației este un termen legal și relativ" - este incorrectă.

Termenul pentru înmânarea citației este reglementat de art. 159 C. proc. civ.

Potrivit acestui text legal, citația și celealte acte de procedură, sub sancțiunea nulității, vor fi înmâname părții cu cel puțin 5 zile înaintea termenului de judecată; în cazuri urgente sau atunci când legea prevede în mod expres, judecătorul poate dispune scurtarea termenului de înmânare a citației ori actului de procedură, despre aceasta făcându-se mențiune în citație sau în actul de procedură.

În funcție de sancțiunea care intervine în caz de nerespectare, termenele procedurale sunt absolute și relative (de recomandare).

Actul de procedură îndeplinit cu încălcarea unui termen absolut nu va produce efecte juridice, intervenind decăderea, nulitatea, perimarea, prescripția dreptului de a obține executarea silită ori altă sancțiune prevăzută de lege.

Actul de procedură îndeplinit cu încălcarea unui termen relativ va fi valabil întocmit, însă nesocotirea termenului poate atrage, eventual, aplicarea unor sancțiuni disciplinare [nemotivarea hotărârii judecătoarești în termenul legal prevăzut de art. 426 alin. (5) C. proc. civ.] sau a unor amenzi judiciare ori despăgubiri [neaducerea, la termenul fixat de instanță, a martorului încuviințat, de către una dintre părți, potrivit art. 187 alin. (1) pct. 2 lit. b) C. proc. civ.].

Încălcarea termenului pentru înmânarea citației atrage sancțiunea nulității citației, aceasta fiind expres prevăzută de art. 159 teza I C. proc. civ.; prin urmare, acest termen este unul legal, însă absolut, iar nu relativ, cum în mod greșit, este indicat în varianta B de răspuns a întrebării.

Împrejurarea că instanța este abilitată de art. 159 teza a II-a C. proc. civ. să scurteze termenul de înmânare a citației în cazuri urgente sau atunci când legea prevede în mod expres nu este de natură să transforme tipul termenului din absolut în relativ. Art. 159 teza a II-a C. proc. civ. reglementează numai o excepție de la caracterul fix al termenelor legale.

- Întrebarea nr. 32 de la G1, corespondența: G1:32, G2:38, G3:45, G4:31, contestată de către un număr de: 1 candidat

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Varianta A de răspuns a întrebării - "În cazul procedurii speciale a evacuării din imobilele folosite sau ocupate fără drept reclamantul poate cere, cu titlu accesoriu, plata chirilor neachitate de pârât" - este corectă.

Potrivit art. 1.042 alin. (4) C. proc. civ., dacă s-a solicitat și plata chiriei ori a arenzii exigibile, instanța, cu citarea părților, va putea dispune odată cu evacuarea și obligarea pârâtului la plata acestora, inclusiv a sumelor devenite exigibile în cursul judecății.

Sintagma "cu titlu accesoriu" din cuprinsul variantei A de răspuns a întrebării nu a fost folosită cu înțelesul de "cerere accesorie (capăt de cerere accesoriu)", astfel cum aceasta este definită de art. 30 alin. (4) C. proc. civ., ci cu sensul de "alăturat (adiacent)" capătului de cerere având ca obiect evacuarea imobilului. Capătul de cerere vizând plata chiriilor constituie un capăt de cerere principal, soluționarea acestuia nedepinzând de soluția dată capătului de cerere având ca obiect evacuarea imobilului.

- Întrebarea nr. 35 de la G1, corespondența: G1:35, G2:32, G3:34, G4:42, contestată de către un număr de: 1 candidat

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Varianta A de răspuns a întrebării - "Excepția de litispendență poate fi invocată numai în fața primei instanțe" - este incorectă.

Potrivit art. 138 alin. (2) C. proc. civ., excepția litispendenței poate fi invocată de părți sau de instanță din oficiu în orice stare a procesului în fața instanțelor de fond, alin. (3) și alin. (4) ale aceluiași articol stabilind regulile de invocare a excepției atunci când instanțele sunt de același grad și, respectiv, de grad diferit.

Rezultă, astfel, din prevederile legale indicate mai sus, că excepția de litispendență se poate invoca în fața instanțelor de fond de același grad sau de grad diferit. Sintagma "instanțe de fond" desemnează atât prima instanță, cât și instanța de apel, însă nu și instanța de recurs.

Varianta B de răspuns a întrebării - "Excepția de litispendență poate fi invocată de procuror atunci când participă la judecata cauzei" - este corectă.

Potrivit art. 138 alin. (1) C. proc. civ., niměni nu poate fi chemat în judecată pentru aceeași cauză, același obiect și de aceeași parte, înaintea mai multor instanțe competente sau chiar înaintea aceleiași instanțe, prin cereri distințe.

Alin. (2) al aceluiași articol prevede că excepția litispendenței poate fi invocată de părți sau de instanță din oficiu în orice stare a procesului în fața instanțelor de fond.

În conformitate cu art. 247 alin. (1) C. proc. civ., excepțiile absolute sunt cele prin care se invocă încălcarea unor norme de ordine publică.

Excepția litispendenței constituie o excepție absolută, întrucât prin intermediul său se invocă încălcarea unor norme de ordine publică, ce țin de legala formare și repartizare a dosarelor în cadrul instanței și, după caz, de respectarea autorității de lucru judecat a unei hotărâri judecătoarești pronunțate în același proces și, pe cale de consecință, de înlăturare a riscului nesocotirii securității raporturilor juridice.

Excepția de litispendență, fiind de ordine publică, poate fi invocată și de către procuror, astfel cum poate fi invocată și de către judecător, în constituirea instanței fiind inclus și procurorul atunci când participă în procesul civil potrivit art. 92 alin. (2) C. proc. civ. Astfel, raportat la acest din urmă text legal, procurorul poate participa în orice proces civil, în oricare fază a acestuia, dacă apreciază că este necesar pentru apărarea ordinii de drept, a drepturilor și intereselor cetățenilor, putând pune concluzii nu numai asupra fondului cauzei, ci și asupra oricărora alte chestiuni procedurale, inclusiv excepții procesuale.

- Întrebarea nr. 39 de la G1, corespondența: G1:39, G2:26, G3:43, G4:30, contestată de către un număr de: 2 candidați

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Prin raportare la argumentele inserate în cuprinsul contestațiilor privitoare la varianta B de răspuns a întrebării, contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Astfel, în ceea ce privește prima contestație:

- în primul rând, aceasta pornește de la premisa incidentei alin. (3) sau (4) ale art. 309 C. proc. civ. în conceperea variantei de răspuns, deși alineatul avut în vedere a fost alin. (5) al aceluiași articol, respectiv teza referitoare la inadmisibilitatea probei testimoniale în dovedirea a ceea ce se pretinde că s-ar fi zis în urma întocmirii actului juridic [modificarea termenului de executare a obligației uneia dintre părți];
- în al doilea rând, în cuprinsul contestației, se arată că "din enunț rezultă că pentru modificare nu este cerută forma scrisă"; ca atare, continuând raționamentul, candidatul a susținut, în esență, că, din moment ce legea nu prevede pentru respectivul act juridic nici forma *ad probationem* și nici forma *ad validitatem*, nu ar fi incidente, aşadar, nici alin. (3) și (4) ale art. 309 C. proc. civ., texte legale ce prevăd inadmisibilitatea probei testimoniale;
- după cum am arătat anterior, textul legal avut în vedere la conceperea variantei de răspuns a fost art. 309 alin. (5) C. proc. civ.: potrivit acestui text legal, proba cu martori în dovedirea a ceea ce se pretinde că s-ar fi zis în urma întocmirii actului juridic își menține caracterul inadmisibil "*chiar dacă legea nu cere forma scrisă pentru dovedirea actului juridic respectiv*"; prin urmare, în acest caz, avut în vedere și în varianta de răspuns, forma scrisă a actului juridic nu are relevanță dacă este prevăzută sau nu de lege pentru dovedirea actului juridic, considerent pentru care varianta de răspuns nici nu a prevăzut un atare aspect; din enunț nu rezulta dacă legea prevedea sau nu forma scrisă pentru dovedirea sau pentru validitatea actului juridic; cu atât mai mult, în cazul dat, proba este inadmisibilă, fără excepție, dacă legea ar fi cerut forma scrisă pentru validitatea actului juridic, raportat la art. 309 alin. (3) C. proc. civ.

În ceea ce privește cea de-a doua contestație, aceasta pornește de la premisa incidentei art. 309 alin. (5) C. proc. civ. în conceperea variantei de răspuns, invocându-se împrejurarea că acest text legal comportă excepții prevăzute de alin. (4) al aceluiași articol, astfel cum este menționat în finalul alin. (5).

Însă, raportat exclusiv la faptul că varianta de răspuns a întrebării privește o ipoteză particulară [modificarea termenului de executare a obligației uneia dintre părți] și nu reproduce întocmai ipoteza generică cuprinsă în textul legal, se desprinde concluzia că excepțiile prevăzute de art. 309 alin. (4) C. proc. civ. nu erau incidente, din moment ce nu au fost menționate în varianta de răspuns ce cuprindea o ipoteză circumstanțiată.

- **întrebarea nr. 42 de la G1, corespondența: G1:42, G2:49, G3:32, G4:26, contestată de către un număr de: 1 candidat**

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Varianta A de răspuns a întrebării, apreciată ca fiind corectă de către candidat - "În ceea ce privește principiul «Neînrăutățirea situației în propria cale de atac», nu se aplică atunci când apelul este declarat de procuror în favoarea uneia dintre părți" - este incorectă.

Potrivit art. 481 C. proc. civ., a cărui denumire marginală este "Neînrăutățirea situației în propria cale de atac", apelantului nu i se poate crea în propria cale de atac o situație mai rea decât aceea din hotărârea atacată, în afară de cazul în care el consumă expres la aceasta sau în cazurile anume prevăzute de lege.

Excepțiile de la aplicarea acestei reguli de drept sunt numai cele prevăzute de art. 481 C. proc. civ., în categoria cărora nu se include și ipoteza indicată în varianta A de răspuns a întrebării.

- **întrebarea nr. 45 de la G1, corespondența: G1:45, G2:33, G3:35, G4:39, contestată de către un număr de: 1 candidat**

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Varianta B de răspuns a întrebării, apreciată ca fiind corectă de către candidat - "Următoarea afirmație este falsă: judecătorul care a pronunțat o hotărâre în primă instanță este incompatibil să soluționeze cauza în revizuire" - este incorectă.

Potrivit art. 41 alin. (1) C. proc. civ., *judecătorul care a pronunțat* o încheiere interlocutorie sau *o hotărâre prin care s-a soluționat cauza* nu poate judeca aceeași pricină în apel, recurs, contestație în anulare sau *revizuire* și nici după trimiterea spre rejudicare, cu excepția cazului în care este chemat să se pronunțe asupra altor chestiuni decât cele dezlegate de instanța de apel sau, după caz, de recurs.

Prin urmare, varianta B de răspuns a întrebării conține o afirmație adevărată, întemeiată pe art. 41 alin. (1) C. civ., considerent pentru care o atare variantă este incorectă, enunțul întrebării privind afirmațiile false.

Art. 41 alin. (1) C. proc. civ. nu impune ca hotărârea judecătorului să fie pronunțată asupra fondului cauzei, astfel cum se susține, în mod neîntemeiat, în cuprinsul contestației. Textul legal în discuție folosește sintagma "hotărâre prin care s-a soluționat cauza", fiind, ca atare, indiferentă modalitatea concretă de soluționare a acesteia (în fond sau în temeiul unei excepții procesuale ori al altui incident procedural).

Subcomisia de contestații,

... —
... —
... —
... —

Admitere Magistratura

Admitere magistratură sesiunea iulie 2024- martie 2025

Contestațiile la barem formulate pentru proba **Test grila** și materiile **Drept civil, Drept procesual civil**

La **Drept civil** au depus contestații un număr de 8 candidați:

1) Candidat: **A0155**, număr grilă: G3

S-au înregistrat contestații la 3 întrebări, respectiv:

- Întrebarea numărul 1;
- Întrebarea numărul 8;
- Întrebarea numărul 12;

2) Candidat: **A0275**, număr grilă: G1

S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- Întrebarea numărul 21;

3) Candidat: **A0069**, număr grilă: G1

S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- Întrebarea numărul 5;

4) Candidat: **A0811**, număr grilă: G3

S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- Întrebarea numărul 8;

5) Candidat: **A0414**, număr grilă: G1

S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- Întrebarea numărul 1;

6) Candidat: **A0305**, număr grilă: G3

S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- Întrebarea numărul 11;

7) Candidat: **A0570**, număr grilă: G1

S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- Întrebarea numărul 1;

8) Candidat: **A0070**, număr grilă: G1

S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- Întrebarea numărul 1;

La **Drept procesual civil** au depus contestații un număr de 10 candidați:

1) Candidat: **A0155**, număr grilă: G3

S-au înregistrat contestații la 2 întrebări, respectiv:

- Întrebarea numărul 30;
- Întrebarea numărul 43;

2) Candidat: **A0876**, număr grilă: G4

S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- Întrebarea numărul 30;

3) Candidat: **A0811**, număr grilă: G3

S-au înregistrat contestații la 2 întrebări, respectiv:

- Întrebarea numărul 31;
- Întrebarea numărul 44;

4) Candidat: **A0305**, număr grilă: G3

S-au înregistrat contestații la 2 întrebări, respectiv:

- Întrebarea numărul 35;
- Întrebarea numărul 38;

Admitere Magistratura

Admitere magistratură sesiunea iulie 2024- martie 2025

Contestațile la barem formulate pentru proba **Test grila și materiile Drept civil, Drept procesual civil**

5) Candidat: **A0873**, număr grilă: G1

S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- Întrebarea numărul 30;

6) Candidat: **A0468**, număr grilă: G1

S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- Întrebarea numărul 42;

7) Candidat: **A1007**, număr grilă: G1

S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- Întrebarea numărul 30;

8) Candidat: **A1132**, număr grilă: G4

S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- Întrebarea numărul 42;

9) Candidat: **A1173**, număr grilă: G2

S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- Întrebarea numărul 40;

10) Candidat: **A1118**, număr grilă: G1

S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- Întrebarea numărul 32;